

L'INFERN – EINA

Ja fa molts anys, parlant amb l'Antoni Clavé.....es com estar al cel.

Es la primera vegada que faig servir aquest pensament –mai m'havien demanat res que parles del cel, del purgatori o del infern- pero no deixa de ser algo, tot això del cel i l'infern; la pau i l'angoixa que sí sovint es presenta a l'estudi. Aquestes situacions es presenten en quant arriba i fent servir termes de la tauromàquia “la hora de la verdad”, “l' hora de la veritat” Es en quant caldrà començar el quadre.

Molta de la pintura que es fa avui dia parteix practicament del no res. Es a dir: l'espai en el que treballam, la tela, el quadre, el suport, els materials a fer servir i jo. (Avans el pintor, per regla general, triaba un model, el situaba.....i establia un diàleg a tres, mirada sobre el model.....i portaba al quadre les vivències, els sentiments i la realitat del que tenia al dabant, d'allo que l'inspiraba.

En aquesta solitud en que avui es pinta pot començar el purgatori. Aprendre a establir un diàleg a dos –el quadre i jo- per fugir del monòleg m'ha costat bastants esforços. El monòleg seria el no fer cas del que el quadre et demana a cada moment i posar solsament el que tu vols sense entendre que cada actuació sobre ell –al ser una actuació directa- et pot demanar i provocar un nou pensament en allo no previst, en allo no pensat.

Aquesta solitud de no tenir referents i volguer treballar solsaments amb idees pot dur la pintura a ser una pura especulació de taller, una mena de masturbació i podria ser mes una artesanía, un treball manual, mes que una PINTURA. Jo diria, i o he ,dit mes d'una vegada, que amb les idees no es fa pintura. Com en la poesia.....Degás – Mallarmé.

La meva baralla amb la pintura es una baralla sorda i encara que pugui semblar un pintor tranquil i amb poca iconografia tinc que dir que per portar el meu treball endebant, per arribar a les meves cotes de llibertad, independència, i aquesta gairebe sempre la voluntad no volguda de navegar contra corrent ha estat el meu “infern” particular.

Soc un pintor bastant lineal, que front del quadre no m'afecten masa aconteixements diferents. Com si el quadre fos un objecte independent dels acontexements externs. Aquesta, menys en el primers anys, mes miméticos, no ha recorregut els camins del expresionisme o bé de los “rauxes”. Ha estat mes una obra de reflexió de la mateixa pintura. Els acontexements externs han estat mes els camins que he trepitjat, l'espai que m'envolta, el que aquest espai em pot senyalar, acotar, o el que la mirada em pot descobrir en allo cent vegadas mirat pero mai vist fins aquell moment, son els elements dels que em serveixo per mantenir aquest diàleg amb la materia i el suport. Pero aclariria que per a mi això mes que aconteixements son sensibilitats, maneres de ser, maneres que d'alguna o altra forma es reflectiran en l'obra. No penso que la pintura siga tan una forma de comunicació sino que per a mí ha estat mes una forma de coneixement.

El fet de que alguns del mes quadres siguin, per exemple, negres o blancs no es tan una qüestió d'angoixa o claretat sino que es deuen a decisions preses en el mateix moment del treball i produïdes per una necessitat immediata que sovint poden també canviar i el que havia cregut en negre pot acabar en blanc o al inrevés. Son fets sempre presos a caball del diàleg que intento establir entre el que jo penso, el que fa la

má –que també pensa- i el que el quadre em demana, el que el mateix moment de la pintura em demana.

Tota aquesta tensió, tot aquest temps tens de pintura, tot aquest temps de duptes per arribar a creure un resultat , aquest esborrar i tornar a començar en quant arribes a pensar que l'obra s'ha quedat sense tensió i apareix el fantasma de que cony es la tensió, que el color o que la materia s'ha mort , etc etc. etc. no deixa de ser un petit infern, una mena de calvari sobre tot en aquells períodes en que no et creus res i de que la pintura pasa d'estar en la llibertat a convertirse en un metode en quant un que has acceptat com a bon resultat avui el vols fer servir demà.

Mantenir o volguer intentar mantenir la pintura en uns terrenys en els que el temps de realització se m'han escursat moltíssim ja que m'interesa mes mantenir aquesta actitud tensa que provoca el descobriment d'aquella petita nova cosa en el sí del quadre que no l'embelliment, que s'em faria artificial, del quadre.

No sé si els conceptes que estic fen servir –sensualitat i tensió, densitat i bellesa, son encara vigents en el mon de l'art, pero per la meva formació, pels anys que ja tinc, pel meu treball i per que o crec realment així segueixen sen encara per a mí aquells conceptes que sense ser mesurables si em son necessaris donç que, sense ells, la pintura pot quedarse sent una imatge sense aquesta altre necessitat de ser “mirada” en tota la seva realitat, diria que una realitat TOTAL, com pesa única i inmóbil que és i pel qual no reproduible.

Amb quedo, mi quedat donç, amb el que crec que es el meu mon, el meu, que si no es totalment infern, pot ser purgatori: aquest binomi de manualitat i pensament, com a visió humana de lo fet a ma.